

Yıllar Sonra Kocabey Köyü İlkokulunda

— sahara · 02 Aralık 2024

Kocabey Köyü, Doğu Karadeniz Sıra Dağları'nın bir kolu olan Yalnız Çam Dağlarının eteklerine kurulan bir köy. Dağların müsaade ettiği küçük düzlüklere kurulmuş köyümüz. Yayla düzlüklerinden kopup gelen derelerin birleşmesiyle oluşan Çay diye adlandırdığımız Çay köyün güney-doğusundaki derin vadiden akarak kendisi gibi nice nice çaylarla birleşip Çoruh Nehrine kavuşur. Vadinin köye bakan yamacını çoğunlukla iğne yapraklı ormanlar süsler. Köyümüzün kuzey-batı yönünü daha çok yayvan yapraklı ağaçların oluşturduğu hafif yükseltiler boydan boya uzanır. Diğer yönlerimizde yine ormanlar ve komşu köyler vardır.

Köyün hemen hemen orta yetinde oldukça düz bir alana kurulmuştur köy ilkokulumuz. Okulun kuruluş tarihi cumhuriyetin ilânından yedi yıl sonra 1930 yılına rastlar. Bu okul 1961-62 eğitim yılı ortalarına kadar beş sınıflı hizmet verir köyümüz çocuklarına. Bu arada devlet vatandaşı işbirliğiyle yapılan çatısı galvanizli saca örtülü yeni okulumuza da aynı eğitim - öğretim yılında taşındık. İkinci sınıftım ben de...

İki yüze yakın öğrenci, beş sınıflı okulumuzda ne güzel geçti yıllarımız. Aynı köyün çocukları, aramızda ki ilişkilerimiz kışın okulda, yaz tatilinde kırdaki hayvan güderken sürekli birlikte sürerdi. Sonbaharda doğamız tanımsız güzelliklere bürünür, mahalle aralarındaki meyve bahçeleri, ormandaki yayvan yapraklı ağaçlarda yapraklar gökkuşağının tüm renklerine dönüşerek sert esen rüzgârlarla birlikte havada uçuşurdu. Kar erken düşerdi tipik dağ köyü köyümüze. Karın yağması biz çocuklar için düğün bayramdı. Kızaklar orta ya çıkarılır, okuldan boş kalan zamanlarımızda biricik eğlencemiz olurdu. Kartopu, kardan adam yapma klasikleşmişti her kış mevsimi.

İlkbaharı ipe çekerdik. Altı aya yakın süren doğanın karlarla kaplı halinden usanırdık. Çayırların yeşermesi, kuzu sesleri ancak nisan ayının sonlarına doğru olanaklı olurdu. İlkbaharla birlikte meyve ağaçları en nadide kürkleriyle köyü, çevreyi tanımsız güzelliklere gark ederdi. Biz çocuklara gün başka doğardı. Geniş okul bahçemizde oyunlarımız için bizi beklerdi adeta.

Tam gün ders yapıldığı için uzun öğle teneffüsünde uzun soluklu oyunlar oynardık. Birdirbir oyunu dört ve beşinci sınıflarda pek oynanmazdı. Büyük sınıflarda güvercin taklası yerel adıyla kız taklası sevdiğimiz bir oyundu. Mendil kapmaca, esir alma adlı oyunlar da başlıca oyunlarımız arasındaydı.

Kız arkadaşlarımız kendi aralarında daha çok ip atlama, beş taş benzeri oyunlar oynardı. Kıyafetlerimiz haliyle siyah önlük, beyaz yakalıktı. Kızlar başlarına farklı renklerde kurdele takardı. Kurdele onların sadece farklı aksesuarlarıydı. Öğretmenlerimizi özellikle bizi 2-3 ve 4'te okutan öğretmenimizi çok sevmiştik... Bitmesini hiç sevmeyeceğimiz okuldan mezun olduk bir ilkbahar günü...

Mevsimler değişti, aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Çoğumuz yurdun dört bir bucağına dağıldık. Yaz mevsimlerinde ilkokul arkadaşlarımızla buluşma şansımız oldu bazı yıllar. Anımsadığım kadarıyla sadece bir arkadaşımız köyde kalıp çiftçilik ve hayvancılık yaptı. Kız arkadaşlarımızdan da bazıları köyde yaşayıp ev kadını oldular. Okuyup meslek sahibi olan Hatice Yazar, Hamiyet, Nihal Tokdemir, Gülhanım, Necmiye Yeni, Nesiye Gökçe çeşitli meslekler edindi. Erkekler çoğunlukla ğretmen oldu. Farklı meslekler edinip köyümüzden ayrıldık uzun yıllar.

Emekliliğimizin ilk yıllarıydı. Yücel Taşdemir arkadaşımız ilkokul 4. Sınıfta köyümüzde okuyan Ardahanlı Cimşit arkadaşımızı bulmuştu. O yaz köye dönmüş olan Kemalettin, Sefer, Sebahattin, Esfettin Yücel'le birlikte Kemalettin'in arabasıyla Cimşit'in köyüne gittik. Dördüncü sınıf arkadaşımızın zeytin karası gözlerinin içi gülüyordu. Bizler de çok sevindik yıllar sonra bir arkadaşımızı yeniden sağlıklı görmekle. Okul anılarını anlattık. Ardahan'ın bin bir renk çiçekleriyle bezeli yayla düzlüklerinde dolaştık. Zaman su gibi aktı, köyümüze dönerken Ardahan yaylalarının doruklarında güneş son altın ışıklarını gönderiyordu.

Geçen yaz köye dönecek arkadaşlarımızla sözleştik. Güneşli bir gün köy bakkallarının önünde toplanıp ilkokulumuza gideceğiz tıpkı ilkokula yıllarımızdaki gibi. Cimşit'i ziyaret eden kadrodan Sebahattin yoktu aramızda. O, aile mezarlığında sonsuz uykusuna yatmıştı! Farklı yıllarda mezun olan bazı arkadaşlar da katıldı aramıza.

Okul bahçesini alabildiğine çimenler bürümüştü. Beşinci sınıfta Köprülü köyü' ne yaptığımız geziden dönerken getirip diktiğimiz söğüt fidanı koskoca bir ağaç olmuştu. Ağacı görünce geziyi anımsadık. Okulumuzda diğer köy okullarındaki gibi öğrenim yapılmıyor. Bu nedenle okulumuz bakımsız kalmıştı. Daha geçen yıl okulumuz restore edildi. Dökülen sıvaları yenilendi, okul sıraları silinip verniklendi, pencere çerçeveleri değiştirildi. Atıl kalmış okulumuz pırıl pırıl oldu. Köy idarecileri ve bizlerin katkıları, azıcıkta devlet yardımıyla yapıldı bu işler.

Sebahattin gibi iki elin parmakları kadar arkadaşlarımız da yok aramızda; Hakk'ın rahmetine kavuştular. Okulun çevresinde dolaştık sınıfları bir bir gezdik. O yıllara ait anılarımızı anlattık. Böylesi buluşmaların güzelliği ruhumuzu okşarken aramızdan ayrılan arkadaşların yokluğuna hznlendik. Okulumuza veda ederken okulun yenilenmiş hali hznmz az da olsa azaltıyordu. Kim bilebilir belki; gelecek yıllarda köyü boşaltanlar geri döner, okul bahçesinde ocuk sesleri kuş civıltılarına kavuşur bir gün.